

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבוד השופט רפאל יעקובי

12 ביוני 2019

ת"א 11499-04-19

התובעת

אודיה שולפטר

בעניין:

נגד

הנתבעות

1. קסטינה תקשורת בע"מ
2. חברת החדשות הישראלית בע"מ (נמחקה)

בשם התובעת: עו"ד יפתח לנדאו
בשם הנתבעת 1: עוה"ד צבי בר-נתן, מאיה נוסבאום-רפפורט, דנה קאופמן

פסק דין

א. התובענה וההליכים

1. ענייניו של פסק דין זה בתובענה שהסעד המבוקש בה הוא צו מניעה קבוע, שיאסור שידור כתבת תחקיר בעניינה של התובעת.
המדובר בכתבה העוסקת בהתנהלותה של התובעת ברשת החברתית "פייסבוק", תוך שימוש בזהות בדויה. הנתבעת 1 מעוניינת לשרד כתבה זו במסגרת התוכנית "המתחזים", המופקת על ידיה.
2. התובענה הוגשה נגד שתי נתבעות, אך בעקבות הסכמה בין התובעת לבין הנתבעת 2 (שתצוין להלן) נותרה בתמונה נתבעת אחת בלבד (הנתבעת 1).
3. ההליכים בתיק דנן התחילו בבקשה (שהוגשה ב-7.4.19) למתן צו מניעה זמני, שיאסור את השידור האמור.
הבקשה האמורה נתמכת בתצהיר של התובעת.
4. בעקבות הבקשה לסעד זמני ניתן – בו ביום – צו ארעי האוסר את השידור הנ"ל עד החלטה אחרת לעניין זה, וניתנו הוראות נלוות למתן ערובות, תשובות ודיון במעמד הצדדים.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבוד השופט רפאל יעקובי

12 ביוני 2019

ת"א 11499-04-19

5. בפרק הזמן שלאחר הצו הארעי גובשו הסכמות שונות בקשר ללוח הזמנים ולעניינים נוספים. בסופו של דבר, נקבע דיון בבקשה לסעד הזמני ל-22.5.19.
6. בתשובה שהגישה הנתבעת 1 לבקשה לסעד זמני (ב-15.5.19) היא הלינה על כך שהבקשה לסעד זמני הוגשה ללא כתב תביעה בצידה ושגם בפרק הזמן שלאחר מכן לא הוגש כתב תביעה. הנתבעת 1 טוענת כי, מכל מקום, אין להעניק לתובעת את הסעד שהיא עותרת לו, אשר יש להעניקו בנסיבות חריגות בלבד, שאינן מתקיימות בענייננו. התשובה האמורה נתמכת בתצהיר של נטע דרור, שהיא עורכת התכנית "המתחזים", שבמסגרתה מעוניינת הנתבעת 1 לשדר את הכתבה (כמצוין בסעיף 1 דלעיל).
7. בהמשך למצוין בסעיף 6 דלעיל ולהחלטה שניתנה ב-15.5.19, הוגש כתב התביעה (הנזכר בסעיף 1) ב-16.5.19.
8. במערכת היחסים בין התובעת לבין הנתבעת 2 גובשה (ב-21.5.19) הסכמה כי התביעה נגד נתבעת זו תימחק ללא צו להוצאות וניתן פסק דין חלקי בהתאם למוסכס.
9. ב-21.5.19 בשעה 18:48 הוגשה מטעם התובעת בקשה לפטור אותה מהתייצבות לדיון הקבוע ל-22.5.19. זאת מטעמי בריאות ומחשש שיציאתה תנוצל ע"י הנתבעת 1 (אשר תכונה להלן: "הנתבעת") כדי לצלמה ברשות הרבים ולהשתמש בצילומים בהמשך לכך. בבקשה הועלתה אפשרות שבעלה של התובעת יתייצב במקומה לדיון וצוינה התנגדות של הנתבעת לבקשה.
10. הבקשה האחרונה הועברה לטיפולו בבוקרו של יום הדיון ובעקבותיה ניתנה החלטה כדלקמן:
- "לא ניתן לכפות על המבקשת התייצבות לדיון וגם אין מקום שבית המשפט יורה לה כיצד להתנהל בעניין זה. המבקשת תפעל כפי שתמצא לנכון ולצדדים שמורות הזכויות והטענות בהמשך לכך".**
11. התובעת לא התייצבה לדיון ובקשר לכך הוצגו במסגרתו מסמכים רפואיים. מי שהגיעו לדיון מטעמה היו בא כוחה ובעלה.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבוד השופט רפאל יעקובי

12 ביוני 2019

ת"א 11499-04-19

12. בדיון גובשה הסכמה כדלקמן :

"מוסכם לוותר על טענת הסמכות המקומית ובהמשך לכך מוסכם שבמקום לדון היום רק בסעד הזמני, נדון היום בתביעה עצמה על יסוד מכלול החומר הקיים עתה ותוך שזכויותיהם של שני הצדדים שמורות להם. בהמשך לכך נסכם עתה ולאחר מכן ניתן יהיה לתת פסק דין בתיק העיקרי" (פרוטוקול, ע' 1, ש' 19-21).

13. ההסכמה האמורה קיבלה תוקף של החלטה ובהמשך לכך נשמעו סיכומים מפי באי כוח הצדדים.

14. בסוף הדיון נכתבו הדברים הבאים :

"בהמשך לדיון ומבלי להודות או לוותר על דבר מה, עומדים על הפרק מהלכים אפשריים ומבקשים להקצות לשם כך מספר ימים. עד 27.5.19 תוגש הודעה משותפת לגבי הצורך בפסק דין או העדרו או כל דבר מה מוסכם אחר" (פרוטוקול, ע' 8, ש' 4-6).

15. ב-27.5.19 הוגשה הודעה מטעם הנתבעת, אשר צוין בה כי "לא עלה בידי הצדדים להגיע לכדי הסכמות שיש בהן כדי לייתר את מתן פסק הדין" ולכן מבוקש ליתן פסק דין. יהי כן.

ב. התוצאה הסופית בקליפת אגוז

16. לאחר שקילת המכלול, הגעתי למסקנה כי יש לדחות את התובענה, תוך קביעה שהנתבעת רשאית לשדר את הכתבה שבה מדובר החל מ-1.7.19 וכן שעליה לאפשר לתובעת למסור תגובתה וגירסתה בפרק הזמן שעד אז ולשקול כיצד לפעול בעקבות מה שתמסור התובעת (אם תמסור) ושעל הנתבעת לאפשר לתובעת גם שגירסתה ותגובתה תישמענה במסגרת הכתבה שתשודר.

17. אסביר להלן כיצד הגעתי לתוצאה האמורה.

אקדים ואציין כי אין מחלוקת לגבי השתלשלות העניינים שקדמה להליכים דנן והצדדים נפגשים בשאלה האם במצב העניינים הנוכחי יש לאסור את השידור אם לאו.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבוד השופט רפאל יעקובי

12 ביוני 2019

ת"א 11499-04-19

אפתח אפוא בתיאור הרקע הרלבנטי ולאחר מכן אסביר מדוע בהמשך לו ולמכלול השתלשלות העניינים, הגעתי לתוצאה שאליה הגעתי.

ג. הרקע העובדתי

18. עובדות הרקע הרלבנטיות הן אלה:
- א. לתובענה דן קדמה תובענה שהוגשה לבית משפט זה בת"א 23613-10-18 (להלן: "התובענה הקודמת") לגבי אותו סוג עניינים שבו עוסקת התובענה דנן.
 - ב. התובענה הקודמת עסקה בקשרים וירטואליים ב"פייסבוק" בין הידוען שרון גל לבין התובעת, אשר בקשר אליהם תכננה הנתבעת 2 לשדר כתבת תחקיר.
 - ג. לאחר שהתובעת עתרה לצו מניעה קבוע בקשר לאותו תחקיר, גובשה הסכמה (בחודש אוקטובר 2018) כי ניתן יהיה לשדר את הכתבה, תוך טשטוש פרטיה המזהים של התובעת וכי אותה תובענה תימחק.
 - ד. הכתבה האמורה שודרה ב-13.2.19 באופן שצוין לעיל.
 - ה. לאחר שידור הכתבה הנ"ל ועל יסוד מידע שהגיע בעקבותיה בעניין פעילותה של התובעת באופן האמור מול גברים אחרים, ערכה הנתבעת 1 תחקיר ובעקבותיו עמדה לשדר את הכתבה הנדונה, שתתאר פעילות זו כפעילות סדרתית של התובעת.
 - ו. בהמשך למצוין לעיל נפתחו ההליכים בתיק דנן – במגמה למנוע שידור זה – והתנהלו כפי שפורט בסעיפים 1-15 של פסק דין זה.

ד. המסקנות המשפטיות

19. לתוצאה האמורה הגעתי בהמשך לכל שצוין ושנאמר עד כה על יסוד מה שייאמר להלן.
20. התובעת מודעת לקשיים המרובים שבהם נתקלת תובענה מסוג זה שהגישה ולכך שסיכויי קבלתה של תובענה כזו נמוכים. הנה כי כן, בקשר לכך אין טוב מלצטט את האמור בכתב התביעה (בסעיף 20) כהאי לישנא:

"גלוי וידוע כי בתי המשפט אינם נוהגים להיעתר לבקשות למניעת פרסום בשלב מקדמי אלא במקרים חריגים בהם השתכנע בית המשפט כי הגנת המפרסם הינה הגעת סרק או שאין כל עניין לציבור בפרסום (רע"א 10771/04 רשת תקשורת והפקות בע"מ נ' אטינגר),

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבוד השופט רפאל יעקובי

12 ביוני 2019

ת"א 11499-04-19

כמו כן נקבע, כי על המבקש צו למניעת פרסום מוטל הנטל להוכחת סיכויי תביעתו ועליו להוכיח כי הינו בעל סיכויים טובים לזכות בתביעת לשון הרע שתוגש כנגד המפרסם, וכי למפרסם לא תוכל לעמוד בתשובתו לטענה של ממש".

21. התובעת טוענת כי, למרות המבחנים המחמירים שהיא עצמה ציטטה, יש לקבל את תביעתה וליתן לה את הסעד שהיא עותרת לו. זאת, לדבריה, משום ש"מדובר בסיפור מוטעה ומוטה אשר אין בו שמץ של עניין ציבורי" (סעיף 21 של כתב התביעה) ובשל כך שהתובעת היא אדם פרטי (להבדיל ממי שנושא בתפקידים ציבוריים) ושעלול להיגרם לה נזק רב משידור הכתבה (שם, סעיפים 21-24). לטענתה, האיזון הכולל מצדיק מתן צו למניעתו של השידור (שם, סעיף 25).

22. אני סבור שגם מנקודת מוצא נוחה לתובעת בעניינים שונים, הרי שלא עלה בידיה לשכנע כי המקרה דנן הוא מסוג המקרים החריגים אשר יש בו מקום לסעד כנ"ל. הכוונה בהקשר זה לנקודות המוצא הבאות (למרות טענות נוקבות של הנתבעת בעניינים אלה): לכך שאין לזקוף לחובת התובעת את העובדה שלא התייצבה לדיון ולא אפשרה חקירתה על התצהיר התומך בתביעה, לכך שאין להתעלם מראיות שהגישה התובעת ומטענות שונות שהעלתה בסיכומיה – בשל הרחבת חזית ובשל אי עמידה בדרישות ראייתיות – ולכך שאין לזקוף לחובתה עניינים הקשורים לניקיון כפיים ולחוסר תום לב בהתנהלותה בהליכים דנן.

23. במה שנוגע לטענה כי "הגנת המפרסם היא הגנת סרק", הרי שלא רק שהתובעת עצמה מודה כי ניהלה קשר וירטואלי כפי שמיוחס לה עם מעורבים שונים (פרוטוקול, ע' 2, ש' 6) וכי דבר זה כשלעצמו מצביע על שיטות הפעולה שלה, אלא שבנוסף לכך הטענה נשללת בהינתן הדיסק שצורף לתשובת הנתבעת והטענות שבתצהיר התומך בה, שלא הופרכו באופן כלשהו. בהמשך לכך, בוודאי שאין אנו מצויים במצב שבו "על פני הדברים וללא צורך בהליך מורכב וממושך, ניתן לראות באופן ברור שהפרסום הוא דבר שקר ואין אנו מעוניינים להביאו בתחום ההגנה של חופש הביטוי" (סעיף 12 לעניין אטינגר, שהתובעת הפנתה אליו ושהובא בסעיף 20 דלעיל).

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבוד השופט רפאל יעקובי

12 ביוני 2019

ת"א 11499-04-19

24. הטענה כי אין בפרסום "שמץ של עניין ציבורי" היא תמוהה מאד. המבחן לעניין זה הוא מקל למדי עם המפרסם, בקובעו כי "עניין ציבורי" ייחשב עניין שידיעתו ברבים רלוונטית להגשמת מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידיעה לגביו... לשם שיפור אורחות חיו" (עניין אטינגר, הנ"ל בסעיף 20).

ברי כי במקרה דנן יש חשיבות לכך שאם מתגלה זהותו של מי שהשתמש בזהות בדויה – כפי שעשתה זאת התובעת וכפי שהתברר בעניינה – ניתן יהיה לפרסם זאת לציבור בכללותו, כדי שידע להיזהר מן הנחוץ ולכלכל צעדיו בהתחשב גם במידע זה. וראו גם מה שייאמר בסעיף 27 דלהלן.

25. בהמשך לכל האמור ולעולה מן התמונה בכללותה, התובעת גם רחוקה מלשכנע כי אילו הגישה תביעת לשון הרע כנגד הנתבעת בקשר לעניינים שעל הפרק, לא הייתה לנתבעת הגנה של ממש בקשר אליה.

26. לנוכח כל שנאמר עד כה, גם הטענות שמעלה התובעת לגבי היפגעותה משידור הכתבה, אינן רלבנטיות ומכל מקום אין בהן להטות את הכף ולהביא לצעד חריג בדמות קבלת התביעה דנן. בקשר לכך יש לומר, בין היתר, כי התובעת עצמה ציינה בטיעוניה, תוך דגש רב, כי שימוש בזהויות בדויות במסגרת ה"פייסבוק" הוא תופעה נפוצה ביותר. היא גם מציינת כי בעניינה לא חרגו היחסים בינה לבין הגורמים איתם הייתה בקשר ב"פייסבוק" מן התחום הווירטואלי וכי היא עצמה עמדה על המשמר כדי שהדברים לא יחרגו ממה שנראה לה מתאים והולם. לא רק שבכתבה שעל הפרק אין טענה לדבר מה אחר, אלא שהנתבעת מציינת (בסעיף 7 של תשובתה) כי "היא מזמינה את ה[נתובעת] לתאם ולהגיע לאולפניה (או לכל מקום שתבחר) לראיון על מנת למסור את תגובתה או גרסתה לדברים". בפסק דין זה נקבע במפורש כי הדבר יתאפשר לתובעת גם לאחר מתן פסק הדין ובטרם הפרסום. במסגרת זו תוכל התובעת להעלות גם את טענתה כי לא היא שיזמה את הקשרים העולים בכתבה, אלא היה זה ביוזמת אחרים, אם וככל שמן הכתבה ניתן להבין דבר מה שונה.

על האמור לעיל אוסיף, כי כבר במסגרת ההליך דנן עלה כי חששותיה של התובעת מפני פגיעה בנישואיה אינם כפי שנכתב בכתב התביעה. בקשר לכך יש לומר, בין היתר, כי בעלה של התובעת – היודע במה מדובר – התייצב לדיון ואף צוין כי ניתן להסתייע בו כתחליף לתובעת שלא התייצבה.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבוד השופט רפאל יעקובי

12 ביוני 2019

ת"א 11499-04-19

מכל המקובץ בהקשר זה עולה גם כי התובעת מפריזה בחששותיה משידור הכתבה כפי שהיא וכי כך הוא במיוחד כשתינתנה לה הזדמנויות (לפני השידור ובמסגרת הכתבה) להעלות התייחסותה למה שתמצא לנכון. מכל מקום, העניינים האמורים אינם מצדיקים תוצאה שונה מזו שנקבעה.

27. במה שנוגע לציבור בכללותו ולאיוון הכולל במקרה דנן, יש לומר כי אין בפסק דין זה כדי למנוע שימוש בזהויות בדויות במסגרת ה"פייסבוק" או רשתות חברתיות אחרות. מבלי להביע דעה – לכאן או לכאן – על עצם שימוש שכזה, הרי שהוא אפשרי במגבלות הקיימות גם בלאו הכי. עם זאת, הפועלים כך – באופנים כאלה או אחרים – צריכים לדעת כי בנסיבות שונות עשויה להיחשף זהותם בהיקפים שונים ואף לציבור בכללותו. לציבור יש תועלת גם מן המידע העולה מן הכתבה הספציפית שבה עסקינן וגם מעצם ההגנה הניתנת לו בכך שמאפשרים שידור כתבות מסוג זו שלפנינו. על הפועלים כאמור להביא זאת בחשבון במסגרת התנהלותם הבדויה והסמויה.

28. במה שנוגע לאיזונים הנדרשים ולהשקפה על מה שלפנינו בכללותו יש לומר גם, כי אין בעצם דחייתה של התובענה דנן (תוך שתחולנה ההוראות הנלוות שנקבעו) כדי לתת לגיטימציה להתנהלות פסולה כלשהי. כמו כן, חלק מן האיזון הכולל הוא שאחרי ככלות הכל ולאחר שידור הכתבה, שמורה לתובעת הזכות לנקוט הליכים משפטיים אשר תמצא הצדקה לנקיטתם.

ה. הערות בטרם חיתום

29. אני סבור כי די במה שנאמר עד הנה כדי לבסס את התוצאה שנקבעה. עם זאת, בשולי פסק הדין אני מוצא לנכון להוסיף גם את ההערות שתובאנה להלן.

30. הערה ראשונה עניינה בכך שאין מקום לעירוב שעושה התובעת עם התחום הפלילי. זאת גם במה שנוגע לטענתה כי אין במעשיה משום עבירה פלילית וגם בקשר לנסיון ההסתמכות שלה על צו איסור הפרסום החלקי שניתן בבש"פ 1039/19 הוצאת עיתון הארץ נ' שופטת אלמונית ואח' (13.3.19) בעניין חשדות למתן טובות הנאה בהליכי מינוי שופטים. העניינים האמורים אינם ממין העניין שבו עסקינן. זאת כבר משום שהמבחנים לענייננו אינם קשורים לעולם הפלילי. כך לא בכל מקרה שאדם אינו חשוד

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבוד השופט רפאל יעקובי

12 ביוני 2019

ת"א 11499-04-19

בעבירה פלילית (כמו התובעת דנן) יהיה בידי לקבל צו האוסר פרסום כתבה מסוג זו שלפנינו. כך גם אינו דומה איסור הפרסום בנוגע לחשדות בעניינים פליליים (שמשמעותו מרחיקת לכת) לפרסום עניינים מסוג אלה שבהם עסקינן כאן.

31. הערה שניה היא שהתובעת לא תוכל להיבנות מעניינים הקשורים בתובענה הקודמת (הנ"ל בסעיף 18). ראשית – בשל כך שהכתבה שעל הפרק עתה עוסקת בחומרים חדשים הנוגעים לתובעת ולא באלה שעמדו ביסוד התובענה הקודמת, שם התמקד התחקיר בידוען שרון גל וכלל לא בתובעת. שנית ושלישית – בשל כך שההסכם שבמסגרת התובענה הקודמת היה עם הנתבעת 2 ולא עם הנתבעת 1 ושהתובעת הסכימה למחוק את הנתבעת 2 מן ההליכים דנן.

1. סוף דבר

32. השורה התחתונה של פסק דין זה היא כאמור בסעיף 16 דלעיל.

33. במכלול הנסיבות – ובכלל זה האופי הציבורי של הנתבעת – אין צו להוצאות.

ניתן בהעדר הצדדים היום, ט' בסיוון תשע"ט, 12 ביוני 2019.

י.י.

רפאל יעקובי, שופט

